Миња Јовичин

НЕТРАГ

ПРОЛОГ

Расточен сан у ветар
дана, румени свој,
у понеком стаблу, траг.

Или оку,
уз окна што наслања
наду за дом,

на улици.

Свуд просути свод
ког носим на прстима
са смешком.

Нетраг Његов
у блатњави дах,
у траг сна
у образ чеда, реку
и нови дан.

У исти мах.

НАЈЗАЉУБЉЕНИЈА

Се прекрије снегом
из снега обличје лица

се претвори у плаво,
из неба извучена птица

се облачи у њега
и иде даље док траје улица.
Као да ништа није било.

*

Сан одгурну дан,
радије не припадам.

Киша одгурну небо,
радије падам.

Камен би волео да је лед, па
да диван, сјајан и блед

уђе у твој длан и топи се споро и
најлепше на свету
умре.

Као сан мој, јуче.

МАГИЧНИ РЕАЛИЗАМ

Љубим пролазницу у мисао –
док мислим о теби који си овде.

Ниси ходајућа лутка, већ игра међу симболима – бол
благодати и благо што дајем тузи.

Узми
моју мисао, случајна жено,
наживљену шумом.

Грљење пролазника умом-
то је нешто као журка, загрљај, молитвена бука

јер си свуда.

Само када бих могао бити свако свуда.

_____

Фернандо Песоа

* *

Он носи на лицу птицу и зелену јабуку на куку.
А не зна шта је магични реализам.

Магнолија улази у вир и понесе целу улицу,
она на врху - царица брега.

Сада је улица брег, људи анђели.
А могло би тако бити.

У злату фреске камен – и овде је био длан.
Други свет постоји;

у исто време – наш дан.

*

Лед се љуља у чаши док по мени
капље киша са лица

неког ко више од мене плаче.
Румени прсти док кидају лед
клизалиште праве за зелени плес птица;

док одсјај његов
као смарагдна лампа

– не да ми да усним.

УПРАВЉАЧ СНОВА

Свуд недостигнуто започињање – варљива је мекоћа
твоје воље;
ипак - постојање такво

једино могуће, ван тебе нема неба.

Једино извесност никада не дајеш- не умара те
вечито започињање.

Вечито невин остајеш поред свега.

*

Не улази у ноћ.

Вољена не мора да буде ту –
она иште да буде у сну:
где предео њен
ничим не омета.

Неометен.

*

Када прође хиљаду година још увек дан,
исто име;
Када прође хиљаду дана још увек птице,
лепо лице;
Када прођу све моје другарице
још увек звук,

Гласан мук што остане након што музика
почине
и небо између грана након што птице
одјуре
је оно што желим да буде када не буде
Тебе.

*

То је клацкалица што снажно на ову страну наслања
своја леђа - ради нашега боравка.

То је Месец који је Нечије око
и гледа у моју собу.

То је дубоко простирање и растиње и нико да не зна -
и даље је.

А ја спавам
са главом у плавом,
као да то ништа није.

*

Спречивши отпеваност
као слатка Моцартова музика, и Еуридика;

Ходам ка гозби твојој, топлом столу до краја века.